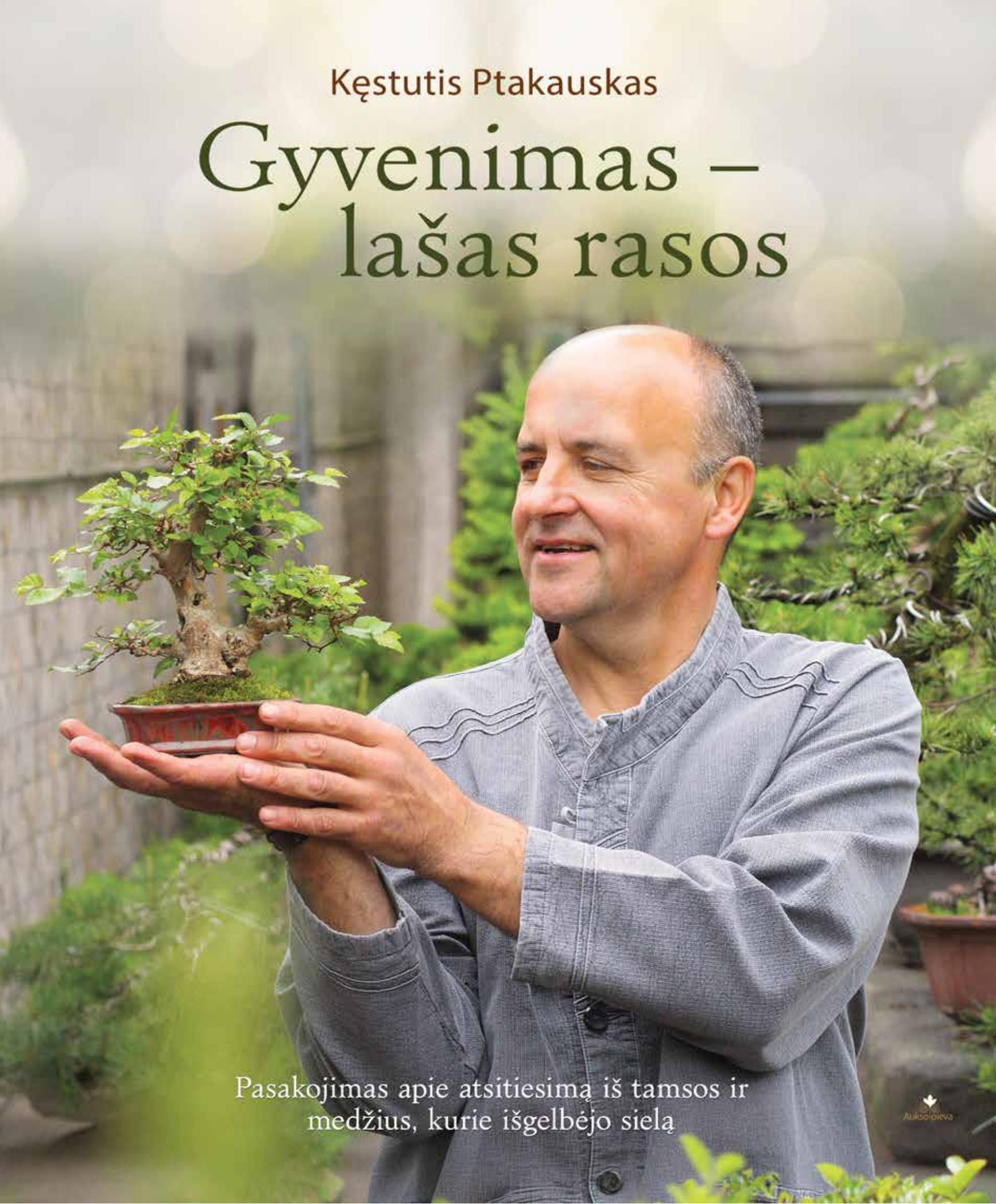
Kęstutis Ptakauskas

Gyvenimas – lašas rasos

Pasakojimas apie atsitiesimą iš tamsos ir medžius, kurie išgelbėjo sielą

Kęstutis Ptakauskas

Gyvenimas – lašas rasos

Pasakojimas apie atsitiesimą iš tamsos
ir medžius, kurie išgelbėjo sielą

Auksolpieva

VILNIUS, 2026

Ryto tasos sodas

Turinys

Autoriaus žodis skaitytojui / 9
Pratarmė / 13

I DALIS. Šaknys po svetimu dangumi / 15
Žemė, kurios neprisimenu / 20
Vaikas, kuris mokėsi tylėti ir išgyventi / 24
Balandžiai ant stogo, Vega ir pirmoji atsakomybė / 29
Darbo knygelė nuo penkiolikos metų / 34

II DALIS. Išbandymai / 41
Paskutinė vasara prieš tylą / 42
Šaukimas / 46
Učebkė. Ventspilis / 47
Kaptiorkė / 48
Žinia, kurios negalėjo niekas pakeisti / 50
Pirmasis krikštas / 51
Kaimų akys / 52
Tanko oras / 53
Kulka blauzdoje / 54
F1 sprogdiklis / 55
Dembelių naktis / 56
Kelias namo / 57
Metai, kai reikėjo išlaukti / 58

III DALIS. Sugrįžimas į save / 59
Kūnas grįžo, siela – dar ne / 60
Darbas kaip išsigelbėjimas / 61
Loreta / 62
Šeima, kuri laikė / 64
Kai darbas tapo bėgimu / 65
Pirmasis medis dar laukė / 66

IV DALIS. Medis, kuris išgelbėjo / 67
Tylos šaknys / 68
Medis, atsiųstas iš aukščiau / 69
Medelis, kurį padovanojau vilčiai / 71
Sužeisti medžiai / 72
Ąžuolas, kurio negalėjau parduoti / 74
Kai atėjo angelas, vardu Raimundas / 76
Kelias, kurį vėl parodė medelis / 77

V DALIS. Sodas kaip gyvenimo filosofija / 79
Nuotrauka, kuri pažadino sodą / 80
Daržas virto į sodą / 81
Akmenys, kurie atėjo patys / 82
Vanduo, koi karpiai ir gyvybės judėjimas / 84
Tvenkinys, kuriame gavau dar vieną gyvybę / 86
Ryto rasa / 90
Japonija, kuri pirmiausia gimė Alytuje / 94
Sodas tapo namais sielai / 95

VI DALIS. Gamta, paukščiai ir tyla / 97
Paukščiai, kurie sugrąžino dangų / 98
Laukimas / 99
Slėptuvė / 102
Dešimt valandų vandenyje / 103
Pelkė, gervės ir rūsys / 104
Pelėda ir šeši metrai / 105
Papūga pušies viršūnėje / 106
Briedis melioracijos griovyje / 107
Kai gamta padovanoja briedžių šeimą / 108
Kai gamtoje verda kova / 109
Grifų akys / 110
Metų ratas / 113
Tyla, kuri skraido / 116

VII DALIS. Šeima, meilė ir palikimas / 117
Tie, kurie liko šalia / 118
Loreta – žmogus, matęs viską / 119
Sūnūs / 121
Klaipėda – šeimos tęsinio miestas / 123
Anūkai – šviesa, kuri ateina po audrų / 124
Ko norėčiau juos išmokyti / 127
Palikimas prasideda namuose / 128

VIII DALIS. Ką žmogus palieka po savęs / 129
Ne dėl garbės / 130
Kai bonsai išėjo į žmones / 130
Paroda, peraugusi į festivalį / 134
Japonija tapo artima / 135
Dvidešimt metų, dvidešimt šalių, dvidešimt menų / 137
Juodosios žirklės – kai pasaulis susitiko Alytuje / 144
Kai Japonija atplaukė į Klaipėdą / 148
Sodas, kurio dar nėra / 150
Sodas, kuris išėjo į pasaulį / 157
Šanchajus ir sodas, kurį kūrėme dviese / 158
Prezidentūra – medžiai valstybės namuose / 162
Ordinas ir atsakomybė / 164
Kas lieka / 165
Ryto rasa / 167
Laiškas iš Japonijos / 168

IX DALIS. Medžiai, kuriems atidaviau savo gyvenimą / 171
Priedas / 194
Baigiamasis žodis / 196

Knygos globėjai – buvęs Japonijos ambasadorius Lietuvoje Shiro Yamasaki su žmona Yuko Yamasaki.

Viršelyje – Rūtos Andre fotografija.

Visos teisės saugomos. Be raštiško leidėjo sutikimo nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti kopijuojama, atkuriama, perduodama ar įrašoma jokia forma.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*.

© Kęstutis Ptakauskas, 2026

© Apipavidalinimas, Judita Židžiūnienė, 2026

© Leidykla „Aukso pieva“, 2026

ISBN 978-609-8374-00-1

Skiriu savo Mamai Onutei ir Tėčiui Algirdui – už šaknis, kurios laikė net tuomet,
kai atšiaurūs gyvenimo vėjai plakė stipriau, nei pats žmogus gali atlaikyti.
Seneliui Baliui Ptakauskui, Lietuvos karžygiui,
už jo nepalaužiamą dvasią ir garbę, kuri gyva ir mano kraujyje.
Žmonai Loretai – mano šviesai ir ramybės prieglobsčiui, lydinčiai per visus išbandymus.
Sūnums Vytautui ir Tautvydui – už tai, kad mano kelias tęsiasi jumyse.
Anūkams Tadui, Ūlai, Tėjai ir Hektorui – už naują gyvybės ratą ir viltį.
Ir visoms devynioms savo gyvybėms – kiekvieną kartą, kai atsidurdavau prie ribos,
gyvenimas vis tiek leisdavo sugrįžti, pakilti ir eiti toliau
su dar didesne meile pasauliui.

© Nuotrauka Ludo Segers Photography

Garbės globėjų žodis

Iki šiol negalime pamiršti gilaus įspūdžio, kurį patyrėme pirmą kartą apsilankę Ryto rasos sode.

Kęstutis Ptakauskas mus pasitiko su šypsena. Sodas buvo kupinas tylos ir ramybės. Jautėsi, kad jis kurtas daugelį metų, jame įkūnijant tikrąją japoniško sodo dvasią.

Japonų kalboje yra žodis „tansei“ (丹精) – jis reiškia nuoširdų atsidavimą, kruopštumą ir metų metus su meile atliekamą darbą. Pajutome, kad būtent šis žodis geriausiai apibūdina tai, ką Kęstutis sukūrė.

Stebint jį, besirūpinantį bonsų medeliais, atrodė, tarsi Kęstutis su jais kalbėtųsi.

Šiame sode giliai įkvėpėme, jausdami tokią ramybę ir artumą, lyg būtume sugrįžę į savo namus.

Ryto rasos sode vykęs Lietuvos ir Japonijos kultūrinių mainų renginys, kuriame turėjome galimybę dalyvauti, atlikdami muziką lietuvišku tradiciniu instrumentu – kanklėmis, tapo vienu brangiausių mūsų gyvenimo Lietuvoje prisiminimų.

Yuko ir Shiro Yamasaki

朝露園を始めて訪れた時の感動を私たちは今も忘れることができません。プタカウスさんが笑顔で迎え入れてくれたその庭は、静かで穏やかな空気に満ちていて、彼が日本庭園の精神を込めて長年かけて作り上げてきたことがわかりました。

日本語には、丹精という言葉がありますが、その言葉がまさにふさわしいと感じました。プタカウスさんが盆栽の手入れをする姿は、まるで木と会話しているかのようでした。私たちは故郷に帰ったかのような安心感で、この庭で深呼吸しました。

この朝露園で、リトアニアと日本の文化交流のイベントが開かれ、カンクレスの演奏で参加した事は、私たちのリトアニア滞在中のもっとも思い出深い出来事の一つです。

山崎史郎　裕子

Pratarmė

Yra gyvenimų, kurie teka ramiai, – kaip vasaros upė, vingiuojanti per lygumas, šildoma saulės, lydima paukščių čiulbesio. Ir yra gyvenimų, kurie prasideda srauniu, nenuspėjamu potvyniu, verčiančiu žmogų plaukti prieš srovę, išmokti išgyventi tamsą, šaltį, netektis ir išbandymus, kuriuos sunku pakelti nepalūžus.

Toks buvo ir mano gyvenimas.

Nuo pat pirmo oro gurkšnio šaltoje svetimoje žemėje, nuo apšerkšnijusių vaikystės rytų. Nuo nuolatinės įtampos, tvyrančios ore, kai žmogus niekada nežino, kas jo laukia rytoj. Nuo dulkėtų karinės tarnybos dienų, virtusių skolintu laiku. Nuo nerimo, persekiojančio net tada, kai jau atrodo, kad viskas pasibaigė.

Iki šviesos, kuri lėtai, bet užtikrintai prasiskverbia į žmogaus širdį – per medžius, paukščius, fotografiją, kūrybą, tylą ir paprastą žmogišką gerumą. Ši knyga – kelionė per tas priešybes. Per skausmą ir išsigelbėjimą. Per tamsą ir šviesą. Per būties šaltį ir vidinio pasaulio šilumą. Ji nėra bandymas aitrinti praeities žaizdas. Ji – mėginimas parodyti, kad net ir giliausios nuoskaudos gali virsti šviesa. Žmogus yra stipresnis, nei pats tiki. Širdis atlaiko daugiau, nei galima įsivaizduoti. O dvasia net sugniuždyta ieško būdo pakilti.

Mano gyvenime lūžio taškas buvo gamta. Medžiai, tiesiantys šakas net po audros. Paukščiai, iš bet kokių tolybių visada sugrįžtantys namo. Vanduo, nepaliaujamai bėgantis savais keliais. Rytmečio saulė, kasdien pranešanti: tu – vis dar čia, vis dar gali pradėti iš naujo.

Gamta išmokė mane klausytis. Ji kalbėjo, kai pats neturėjau žodžių. Ji ramino, kai gyvenimo triukšmas grasino praryti vidinę tylą. Ji tapo mano mokytoja, mano drauge ir mano tvarsčiu ant žaizdų.

Bonsų menas ir Ryto rasos sodas gimė ne iš grožio ilgesio, o iš būtinybės gyventi. Iš troškimo atrasti vietą, kurioje žmogus vėl gali tapti žmogumi. Kur medžio šaka, jos linkis primena, kad net kiekviename lūžyje glūdi stiprybė. Kur senas kamienas rodo, jog grožis slypi ne jaunystėje, o patirtyje.

Ši knyga nėra tik apie mane. Ji – apie kiekvieną žmogų, kuris kada nors buvo atsidūręs ties riba. Kiekvieną, ieškojusį ramybės, nors aplink siautėjo audra. Kiekvieną, kuris suprato, kad kartais sunkiausia – ir drąsiausia – yra tyliai grįžti į save.

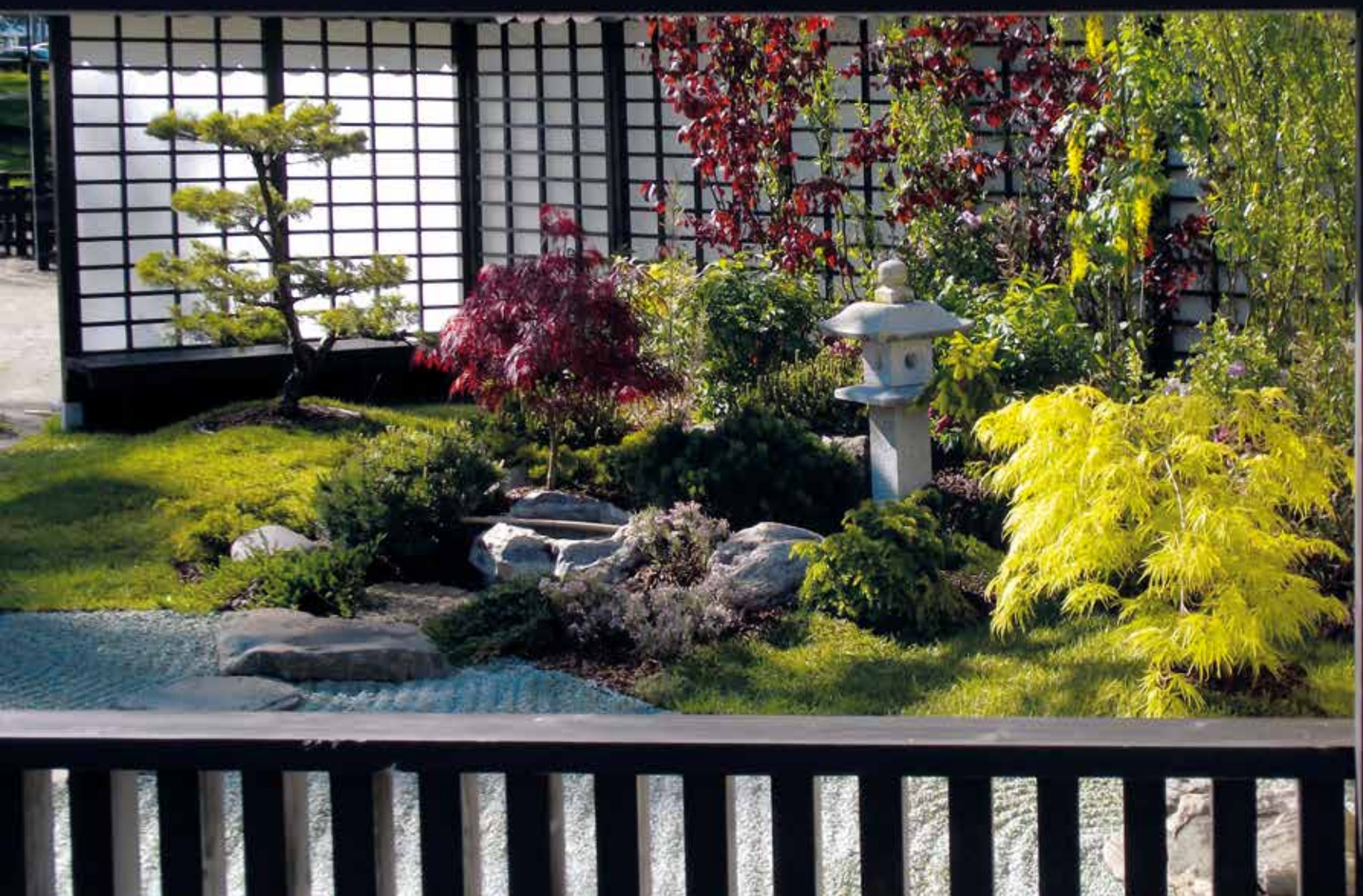
Šią knygą rašiau ne tam, kad papasakočiau, kiek skausmo patirta. Rašiau tam, kad parodyčiau, kiek daug gyvenimo gali atsiverti po to. Kad net iš pelenų gali išaugti sodas. Net iš tremties sutemų gali išsiveržti kūryba. Net po karo griuvėsių gali užlieti ramybė.

Jei nors vienas žmogus užvertęs šią knygą pajus, kad ir jo paties gyvenimas turi didžiulę prasmę – vadinasi, visa, kas atvedė mane iki šių puslapių, buvo prasminga.

AŠTUNTA DALIS

Ką žmogus palieka po savęs

Po mūsų lieka ne apdovanojimai, o šviesa, kurią spėjome perduoti kitiems.

Ne dėl garbės

Yra gyvenimo etapų, kuriuos kiti mato tik iš išorės. Jie mato parodas, nuotraukas, iškilmingus kvietimus, diplomatų rankų paspaudimus, apdovanojimus, žmonių sveikinimus. Iš viso to gali atrodyti, kad gyvenimas kilo tiesiai į viršų, tarsi viskas būtų buvę suplanuota, lengva ir aišku. Tačiau tikrasis kelias dažniausiai lieka nematomas. Jis veda per nemiegotas naktis, skolintas patalpas, neatsakytus skambučius, paskutinę minutę žlungančius susitarimus, per nuovargį, kai kūnas dar laikosi, bet viduje jau nebežinai, iš kur imti jėgų.

Mano kelias prasidėjo ne nuo noro būti matomam. Jis prasidėjo nuo troškimo išlikti. Nuo medžio, tylos, sodo, rankų darbo, bandymo susigrąžinti save. Tik vėliau supratau, kad tai, kas padėjo vienam žmogui išbūti, gali būti reikalinga ir kitiems. Jeigu mažas medis galėjo sustabdyti mano vidinį bėgimą, gal prie jo galėtų sustoti ir kitas žmogus. Gal kito žmogaus akyse taip pat galėtų trumpam atsirasti ramybė.

Todėl apie parodas ir apdovanojimus noriu kalbėti atsargiai. Jie nėra šios knygos tikslas. Tai – ženklai pakelėje. Svarbūs, kartais net labai gražūs, bet vis dėlto tik ženklai. Svarbiau yra tai, kas vyko tarp tų ženklų: žmonės, kurie padėjo, medžiai, kurie augo, šeima, kuri laukė, ir vidinė pareiga nepasiduoti net tada, kai atrodė, kad visko jau per daug.

Jeigu šiame gyvenime man kas nors pavyko, tai ne todėl, kad siekiau garbės. Greičiau todėl, kad labai anksti supratau: grožis gali gelbėti žmogų. Bet grožis neturi būti saldus ir tuščias. Jis privalo gimti iš darbo, kantrybės ir tiesos. Tik tuomet jis tampa ne dekoracija, o šviesa.

Kartu su nepaprastąja ir įgaliotąja Japonijos ambasadore Lietuvoje Miyoko Akashi minime Japonijos imperatoriaus gimimo dieną

Japonija tapo artima

Japonija į mano gyvenimą atėjo gerokai anksčiau, negu pirmą kartą ten nuvykau. Ji atėjo per knygas, sodų fotografijas, bonsus, arbatos ceremonijų vaizdus, akmenis, vandenį, tylą. Aš kūriau Japoniją Lietuvoje, Alytuje, savo rankomis, dar nebuvęs tikrojoje Japonijoje. Dėl to pirmoji kelionė buvo ir didelė dovana, ir didelis nerimas. Juk turėjau pamatyti šalį, kurios dvasią tiek metų bandžiau suprasti iš tolo.

2009 metais Japonijos vyriausybės ir Japonijos fondo kvietimu pirmą kartą išvykau į Japoniją. Kelionė truko penkiolika dienų. Tai buvo oficiali programa, kurioje susitikau su daugybe žmonių, lankiausi soduose, šventyklose, bendravau su profesoriais, žurnalistais, kultūros žmonėmis. Buvau priimtas su ypatinga pagarba. Man, paprastam žmogui iš Lietuvos, buvo sunku patikėti, kad viešbučiuose darbuotojai išeidavo pasitikti, nusilenkdavo ir laukdavo, kol išlipsiu iš automobilio. Jie apie mane žinojo daugiau, negu pats tuo metu būčiau galėjęs papasakoti.

Tos kelionės metu gimė ir mano pirmosios knygos idėja. Japonija nebebuvo tik paveikslas. Ji tapo kvapu, žingsniu, švara, žmonių laikysena, sodų ritmu. Labiausiai mane jaudino pagarba vyresniam žmogui, pagarba darbui, pagarba tradicijai. Japonijoje supratau, kad kultūra nėra vien renginys ar daiktas. Kultūra yra tai, kaip žmogus lenkiasi, kaip paduoda daiktą, kaip tyli, kaip palaukia, kaip žiūri į medį.

2013 m. birželio 14 d. Alytaus miesto šventės atidaryme Japonijos ambasadorė Lietuvoje Kazuko Shiraishi man įteikė padėkos raštą už ilgametį indėlį skleidžiant Japonijos kultūrą Lietuvoje.

2016 metais pasirodė mano pirmoji knyga „Ryto rasos sodas“. Ji buvo apie japonų kultūrą, dzeno sodus, arbatos ceremoniją, bonsų estetiką ir meną, koi karpius, sezoniškumą ir sodą mažoje erdvėje. Tada man atrodė svarbu pasidalyti tuo, ką pats ilgus metus rinkau, mokiausi, kūriau ir išgyvenau savo sode. Ta knyga buvo tarsi kitiems žmonėms atidaryti sodo varteliai. Joje dar nebuvo visos mano gyvenimo istorijos. Joje daugiau kalbėjo akmuo, vanduo, tiltelis, bonsas, arbatos namelis, koi karpiai ir ryto rasa. Bet šiandien suprantu, kad net ir tada, rašydamas apie sodą, iš tikrųjų jau kalbėjau apie save, tik dar netiesiogiai. Dar ne iš visos žaizdos. Dar ne iš visos tylos. Pirmoji knyga buvo apie vietą, kuri mane gelbėjo. Ši knyga – apie kelią, kurį turėjau nueiti, kad tą vietą sukurčiau.

Per tą kelionę susitikau ir su Shuji Kogi, „EU-Japan Fest“ generaliniu direktoriumi. Pirmą kartą pasimatėme 2009 metais restorane, sėdėdami pagal japonų tradiciją prie žemo stalo. Man tai buvo dar viena pamoka: ne tik pamatyti Japoniją, bet ir priimti jos ritmą kūnu. Vėliau mūsų keliai dar ne kartą

„Eu-Japan Fest“ generalinio direktoriaus Shuji Kogi įteikta dovana – japonų meistro Hironobu Ishiwatari yūzen *technika dekoruotas audinys su klasikinio japonų literatūros kūrinio„Sakmė apie princą Gendžį“ motyvais*

susikirto. 2011 m. gruodžio 6 d. Vilniuje, restorane „Stikliai“, jis man įteikė ypatingą dovaną – japonų meistro Hironobu Ishiwatari *yūzen* technika dekoruotą audinį su scenomis iš Murasaki Shikibu kūrinio „Sakmė apie princą Gendžį“. Po dešimties dienų šis kūrinys jau buvo eksponuojamas per Japonijos ambasados priėmimą, skirtą imperatoriaus gimtadieniui paminėti. Man tai buvo daugiau nei dovana. Tai buvo nuoširdžios pagarbos ir draugystės ženklas, priminęs, kad kelias, prasidėjęs nuo vieno mažo medelio, ilgainiui tapo gyvu kultūriniu tiltu tarp Lietuvos ir Japonijos.

Japonijoje man buvo suteikta ir didžiulė garbė pamatyti tai, ko daugelis žmonių neturi galimybės išvysti savo akimis. Buvau priimtas imperatoriškosiose erdvėse, lankiausi imperatoriškoje viloje, turėjau išskirtinę galimybę pamatyti imperatoriškąją bonsų kolekciją. Tokiomis akimirkomis žmogus nesididžiuoja – jis nutyla. Nes supranta, kad stovi ne prieš daiktus, o prieš ilgametę kultūros atmintį.

2013 metais į Japoniją vykau jau trečią kartą. Japonija jau buvo tapusi ne tolima svajone, o gyvu ryšiu – žmonėmis, meistrais, sodais, pagarba ir atsakomybe. Tačiau ši kelionė buvo apgaubta labai skaudžios tylos. Mama nenorėjo manęs išleisti. Gal ji jautė daugiau, negu galėjo pasakyti. Aš privalėjau vykti, nes laukė darbai, susitikimai, įsipareigojimai. Bet būdamas Japonijoje gavau žinią, kad mama silpsta, kad jos laikas baigiasi. Viską palikau ir grįžau. Ji dar spėjo mane pamatyti ir tada išėjo. Nuo tos dienos Japonija mano atmintyje liko ne tik kaip pagarbos ir kultūros šalis. Ji liko ir kaip vieta, iš kurios turėjau skubėti namo pas mamą. Tąkart labai aiškiai supratau: žmogaus kelias gali nuvesti labai toli, bet paskutinė širdies pareiga visada parveda ten, kur yra motina.

Mano mama Ryto rasos sode

Dvidešimt metų, dvidešimt šalių, dvidešimt menų

Kai sužinojau, kad 2011 metais bus minimas Lietuvos ir Japonijos diplomatinių santykių dvidešimtmetis, manyje gimė paprasta, bet labai stipri mintis: dvidešimt metų, dvidešimt pasaulio šalių, dvidešimt Japonijos menų. Norėjau, kad šis skaičius nebūtų tik proginė data. Norėjau, kad jis taptų gyvu kultūros tiltu. Ne kalbomis apie draugystę, o tikru susitikimu.

Tai buvo viena sunkiausių mano organizuotų parodų – ir organizavimo, ir finansine prasme. Iš pradžių buvo žmonių, kurie žadėjo prisidėti prie organizavimo, tačiau, likus maždaug dviem mėnesiams iki renginio, atsisakė. Tuo metu buvau Slovakijoje, bonsų parodoje. Gavęs žinią viską mečiau, sėdau į mašiną ir beveik paklaikęs grįžau namo. Dalyviai jau buvo sukviesti, o aš nebeturėjau aiškaus atsakymo, kur vyks paroda ir už kokius pinigus viską surengti.

Kone du mėnesius nemiegojau. Ieškojau patalpų, lėšų, sprendimų. Galiausiai teko kreiptis į Lietuvos parodų ir kongresų centrą „Litexpo“. Kaina buvo didelė, bet pasirinkimo nebeturėjau. Buvo vieta, tačiau vis dar neturėjau pinigų. Per tokį trumpą laiką surasti rėmėjų buvo beveik neįmanoma. Vien iš Japonijos turėjo atvykti apie penkiasdešimt menininkų, o su kitų šalių atstovais – apie šimtą. Tai buvo tikras pragaras, bet paroda įvyko.

Festivalio globėjas buvo Prezidentas Valdas Adamkus. Renginyje susijungė daugybė Japonijos meno sričių: bonsai, suisekiai, kimono, kaligrafija, arbatos ceremonija, muzika, koi, kovos menai, sodų menas ir kitos gyvos tradicijos. Atvyko tradicinės muzikos ansamblis, vadovaujamas Seizan Sakatos, vieno ryškiausių savo srities meistrų Japonijoje. Dėl finansinių sunkumų juos teko apgyvendinti studentų bendrabutyje. Iš pradžių dalis žmonių supyko, kai kurie savo lėšomis išsinuomojo viešbučius. Man buvo sunku žiūrėti Seizan Sakatai į akis. Tačiau trečią dieną jis priėjo prie manęs,

Tarptautinės bonsų parodos ir Japonijos menų bei kultūros festivalio dalyviai bei svečiai Ryto rasos sode, Alytuje. Tarp renginio svečių – Japonijos ambasadorė Lietuvoje Kazuko Shiraishi ir bendrovės „Tokvila“ vadovas Petras Ignotas. 2013 m.

Kęstučio Ptakausko bonsas – japoninė azalija (Azalea japonica)

2013 m. tarptautinės bonsų parodos dalyvių bonsai

Kalninė pušis (Pinus mugo) – Čekijos bonsų asociacijos prezidento Václavo Novákо bonsas

Kęstučio Ptakausko bonsas – obelis (Malus)

Arbatos gėrimo ceremonija Ryto rasos sode

atsiprašė, padėkojo už puikiai organizuotą renginį ir padovanojo savo japonišką fleitą. Pajutau didelę palaimą.

Tais pačiais metais Japoniją buvo sukrėtusi Tohoku žemės drebėjimo ir cunamio tragedija. Todėl festivalis Lietuvoje nebuvo tik kultūros šventė. Jame buvo iškabinti Japoniją palaikantys plakatai „Ganbare Tohoku!“, o per atidarymą buvo pagerbtos tragedijos aukos. Man tai buvo labai svarbu. Kai tauta išgyvena tokį skausmą, negali tiesiog švęsti. Turi sustoti, nulenkti galvą ir parodyti, kad esi kartu.

Ypatinga buvo ir Yumiko Matsumoto istorija. Ji – menininkė, tapanti ant kriauklių vidinės pusės. Gavau jos laišką ir sužinojau, kad moters darbai buvo muziejuje mieste, kurį nuplovė cunamis. Atrodė, kad viskas prarasta. Tačiau ji rašė, kad vis tiek ką nors sukurs ir atvažiuos. Likus maždaug pusantro mėnesio iki parodos atėjo kita žinia – įvyko stebuklas, jos darbai išliko. Jie atkeliavo į Lietuvą. Vėliau ji mano namuose ištapė dvi kriaukles ir vieną man padovanojo. Tokiose istorijose nebereikia skambių žodžių. Jos pačios kalba apie išlikimą, pagarbą ir šviesą po tragedijos.

Japonijos ambasadorė Lietuvoje Miyoko Akashi kultūros popietėje „Rytų šalies mažieji stebuklai“. Ryto rasos sodas, Alytus, 2010 m.

Kalninė pušis (Pinus mugo). Daugiau kaip 20 metų Kęstučio Ptakausko formuotas bonsas, ne kartą pelnęs aukštus įvertinimus tarptautinėse parodose

Taip atrodė Europinis maumedis (Larix decidua) prieš 23 metus – sužalotas medelis, kurio ilgas formavimo kelias dar buvo tik prasidėjęs

Tas pats europinis maumedis po 23 metų formavimo – brandus, ne kartą reikšmingais apdovanojimais įvertintas bonsas

Gulsčiasis kadagys (Juniperus procumbens). Kęstučio Ptakausko formuotas bonsas

Paprastasis kaštonas (Aesculus hippocastanum). Kęstučio Ptakausko formuotas bonsas

Korėjinis skroblas (Carpinus coreana), nusidažęs rudens spalvomis. Kęstučio Ptakausko formuotas bonsas

Gyvenimas – lašas rasos.
Nors tik lašas rasos – vis tiek gyvenimas.

Senovinė japonų daina

KĘSTUTIS PTAKAUSKAS – bonsų meistras, Ryto rasos sodo Alytuje kūrėjas, gamtos fotografas. 2017 m. Japonijos imperatorius jį apdovanojo Tekančios saulės ordinu su sidabro spinduliais už indėlį skleidžiant Japonijos kultūrą per bonsų meną Lietuvoje.

Ši knyga – pasakojimas apie dramatiškų įvykių paženklintą gyvenimą, gebėjimą atsitiesti net tada, kai likimas negaili išbandymų, apie vidinį apsisprendimą vėl pakilti ir pradėti iš naujo. Mažas medelis, netikėtai patekęs į Kęstučio rankas, tapo gyvenimo lūžio ženklu, tikru išsigelbėjimu po karo Afganistane. Rūpinimasis gyvybe mokė kantrybės, tylos, atsakomybės, pamažu sugrąžino gyvenimo prasmę, padėjo rasti dvasinę ramybę.

Išgyventi – dar nereiškia gyventi. Praeities žaizdos neprivalo nulemti viso gyvenimo. Parkritus tikroji stiprybė slypi valioje kaskart atsikelti ir eiti toliau. Knygoje autorius dalijasi savo istorija – apie tai, kad ir po tamsiausių išbandymų žmogus gali vėl pasirinkti gyvenimą.

9 786098 374001
www.auksopieva.lt